

Ferencz Imre

FŐHAJTÁS

*„Hajtsd le a fejed, vidéki költő lettél.”
(Radnóti Miklós)*

A nagy népek nagy költői az izmusok expresszein száguldoznak míg a kis népek kis költői vicinálisokon próbálják követni őket a kis népek kis költői mindig késésben vannak lásd Arany Jánost aki lekéste kortársát a világhírű francia Charles Baudelaire-t – a nagy népek nagy költői izmosak utolérhetetlenek világnyelveken írnak míg a kis népek költői soványak furcsa nyelveken irkálnak jóllehet ismerik a világnyelveket és igyekeznek lefordítani a nagy népek irodalmát a világirodalmat próbálkoznak felzárkózni ezért állandóan ott tolatnak a nagyvárosok rendező-pályaudvarain keskeny nyomtávú verseikkel utol szeretnék érni Guillaume Apollinaire-t Walt Whitmant Blaise Cendrars akinek levágott jobb keze ott integet az Orion csillagképében a vidéki költők végvári verebek sasok szeretnének lenni magasán szeretnének szárnyalni tüsténkednek vitézlő arcuk Párizsra vetik Párizs azt mondja nekik nyomjátok le a végtagotokat a feneketeket otthon a végeken ahol véglények vagytok végtelenül sajnáljuk véglányokkal szórakoztok vegetáltok borotok savanyú életetek keserű nekivágtok mindig mint Kassák Lajos fel akartok kapaszkodni a csúcsra holott a csúcs már foglalt a csúcs a számotokra elérhetetlen térjetelek meg takarodjatok haza vidéki költők vagytok azok lettetek ósdi avas divatjamúlt verseitekkel vonuljatok vissza a viganasztalan vidékekre és hajtsátok le a fejetekeket mint a hóvirág tavasszal a hófoltos Tarkón – –

VIDÉKI KÖLTŐ

F. I. emlékére

A vidéki költő vidéki verseket ír gyalupadon
rója a sorokat ács ceruzájával majd régi írógépébe
– amit elmulasztott bevinni az ócskavas-telepre –
papírt csavar és hozzálát átmásolni a piszkozatot
bütykös ujjaival csattogtatja a billentyűket
(tyű be jól szól ilyenekkel írt talán Tolsztoj)

főleg az évszakokról a tavaszról a nyárról az őszeről a téletről
ír vidéki verseket a vidéki költő az életről meg a szülőföldről
meg a nagyszülőkről meg a madarokról az erdőről a csobogó
patakokról és önmagáról mivel önmaga is a természethez tartozik
ha városon jár abroszt terít a térdére a parkban egy padon
csontnyelű bicskával szeleteli a szalonnáját
a cukrászdában kenyeret aprít a feketekávéba

az ő költészete nem modern nem nagyvárosi
nincs kicifrázva a lélek finom nyavalyáival fondorlataival
vagyis valódi vidéki bárdolatlan faragatlan

a vidéki költő vidéki verseiért
vidéki kitüntetések veszik át vidéki vitézekről
előfordul hogy időnként bekopog a szerkesztőségbe
a szerkesztők elbújnak előle vagy távoznak
a hátsó kijáraton amely a Parnasszusra vezet –

a vidéki költő vidéki imádságokat mormol
vidéki módon káromolja az istent atyaistenel
szerencséjére jó barátja a pap a kántor
a vidéki költő nem issza meg a szenteltvizet
nem téveszti össze a rémeket a rímekkel
a vizes nyolcasokat az ősi nyolcasokkal

amikor eső veri nem törődik amikor kisüt
a nap zekéje párolog köd száll fel belőle az égre
így segíti a víz körforgását a természetben

a vidéki költő vidéken viaskodik
nem akarja befogni vidéki száját
nem akar elhallgatni nem akarja pennáját letenni
papírját eltépni kalamárisát földhöz vágni

végül is vidék nélkül és vidéki költő nélkül is
jól ellesz jól meglesz ez a világ
ha pedig nem akkor Isten intézkedést foganatosít
vagy ha nem akkor hát küld maga helyett
valaki mást

Melankólia II. (1985, bronz)